

Олена Кузьміна

МОРОК НАД МІСТОМ

Київ
Темпора
2023

ПЕРША ЧАСТИНА

Розділ I

Думка, що Боб – не людина, вперше закралась у мене, коли він замовив в «Арома Каві» матчу.

Те, що він не чоловік моєї мрії, стало ясно, коли після недолугої паузи за обох розрахувалася я. А Боб тільки мовчки кліпав яними, як у немовляти, очима.

Зі своїм обличчям, вкритим татуюваннями, виглядав він щонайменше екзотично, щоб не сказати – чудернацьки. Тим паче поруч зі мною. Я не тішила себе ілюзіями, що красиві мужики в чорній шкірі й татуюваннях охоче знайомитимуться зі мною на вулицях. Некрасиві – також. Та, будьмо чесними, будь-які мужики. Двері мені він, звісно, не притримав, бо щойно вхопив замовлення – запхав носа в свій стаканчик і шумно, якимось по-собачому принюхався. Не дивно, що зморена дівчина за стійкою не наважилася зробити Бобові зауваження, що він без маски. Вона взагалі старанно вдавала, що не помічає його.

Треба було негайно тікати з мафчика, доки мій соціальний суїцид не сягнув завершальної фази. Після невдалої спроби суїциду звичайного я збіса полюбила жартувати на цю тему. Переважно сама з собою, бо інших співбесідників не мала.

– Риба-а-а-ай пахнет, – зрештою виніс вердикт Боб. У нього був карикатурно-сильний «ма-а-а-асковській» акцент. Тут можна було б пожартувати про моє неймовірне вміння знаходити москалів будь-де, навіть уночі на Дорогожичах. Але навряд він зрозумів би.

Нарешті ми вшилися з мафчика, єдиної відкритої точки на районі. Було щось близько одинадцятої, й після протиприродно яскравих кольорів усередині «Арома Кави» темрява на вулиці здавалася ще густішою.

Боб не взяв кришку для стаканчика, але, як виявилось, не тому, що був аж такий уже екосвідомий. Та й навряд можна запідозрити в екосвідомості когось в отакій шкірянці, що скрипить на кожен крок. Я хотіла було розпочати свою улюблену лекцію про те, що планета вмирає, але в цю мить він запахав усередину стаканчика рот і ніс та смачно заплямкав.

Я спіймала себе на дурній думці, що він більше схожий на собаку, ніж на людину. А може, він справді репер... І от що його зараз спитати? Ми познайомились чверть години тому, точніше, він викотився на мене нізвідки й повідомив, що все – цитую – «охуезно». Коли я уточнила, що саме, він сказав – «ти». Пікап-майстер. Єдине, що спало мені на думку, – це спитати його ім'я й запропонувати взяти по каві. І то диво, що мене просто не заціпило. Однак на цьому всі

пристойні приводи продовжувати розмову скінчилися. Треба було тікати.

Боб витяг писок зі стакана й раптом стрімко обернувся. Знов пригнувся. А може, він не репер, а маніяк? Репер-маніяк?

– За-а-єбок у тебе морок!

– Прошу? Що в мене?

Може, за його хрипким голосом і нестерпним аканням я просто не розібрала, що за комплімент він відвісив?

– Реально!

Боб підійшов занадто близько. Враховуючи, що весь він був замурзаний матчею, це важко було назвати романтичним.

– Пахнеш взагалі типу як людина!

– Ем, а... як можна пахнути інакше?

Може, він парфумер? Або Парфумер із великої «П», той, що вбивця. Боб пхикнув:

– Ну от. Я тебе пас! Добролюбов буде в шоці! Ну, го!

– Куди го?

І хто такий Добролюбов? Чи може людина з таким промовистим прізвиськом бути поганою?

Боб низав плечима, але на пристойну відстань не відсунувся.

– Вибач, у тебе матча... ну...

– Га?

– Ти...

Якби це була тупа романтична комедія, то далі я мусила б торкнутися його обличчя, а далі клац – і наступний кадр: ми красиві, ставимо підписи в РАЦСІ, а всі татушки з обличчя Боба зведені. Натомість

у реальності Боб виявив дива логіки, шморгнув і втерся рукавом.

– Блін, так прикольно, що ти бачиш!

– Ну, це було досить важко не помітити.

Як і всі, хто нещодавно перейшов на українську, я все ще трошки соромилася говорити. Мої жарти звучали якось книжно, неприродно, однак я вперто продовжувала. Це була справа принципу – покінчити з минулим. Дурними мужиками, дурною мовою, дурними роботами, дурною собою.

Мабуть, я не надто принципова людина, бо щойно Боб узяв мене за лікоть – я подумала, що готова заплющити очі й на татухи, і на шкірянку, і навіть на плями від матчі. Я залякла, обличчя миттєво спалахнуло, а руки навпаки стали крижаними й водночас спітніли. Антидепресанти, які мені виписав психіатр, мали, за його словами, пригнічувати лібідо, але, здається, пригнітили лише здоровий глузд.

– А... Е... А Боб – це скорочено від... Роберт? – промекала я, марно намагаючись змусити себе відійти від нього.

Ага, Роберт, бляха, Рождественській. Або Роберт Грей, клоун, що танцює.

– Від Бобіка!

Хоча ні, Боб таки репер, що танцює. Що не рядок – то панчлайн. Боб, скорочено від Бобіка, міцніше стиснув мій лікоть і потягнув углиб парку. Я ледь не впустила чай, але, враховуючи, що чай був з «Ароми», шкодувати не було б за чим.

– Ми куди?

– А секрет!

Якби я зараз спитала, чим Боб займається, він точно мав би відповісти, що вбиває людей. Ми швидко подолали освітлену алею, а дорогу далі я знала добре. Так добре, що могла б знайти її й у темряві, й із заплашеними очима.

Боб тяг мене до закинутої психіатричної лікарні, з даху якої я ледь не стрибнула три місяці тому. Може, він – психіатр-екстреміст? Може, з ним зв'язався мій лікар і запропонував такі радикальні методи терапії, раз виписані ним пігулки не працюють узагалі?

З моїм першим колишнім ми передивилися всі фільми жахів, до яких тільки могли дотягнутися. Я завжди дивувалася, чому герої й героїні поводяться як кінчені ідіоти й сунуться в самісіньке пекло. А тепер сама стала однією з таких. Втім, на своє виправдання можу сказати, що, по-перше, я відчула якусь геть нездорову цікавість: а що буде далі? По-друге, була не менш нездорово певна, що нічого мені не станеться. По-третє, розуміла, що в разі чого не втечу від Боба й тим паче не відіб'юся, тож не варто його дратувати. Можливо, він іще на щось відволічеться, й от тоді я вже кинуся навтьоки.

А може, і не кинуся. Що мені втрачати? Щодня я намагалася переконати себе, що моє життя має якийсь сенс, – і щодня в мене не виходило. Тому навіть якщо цей хлопець серійний убивця – нехай.

Боб пропустив поворот до закинутої лікарні, далі заглибився в куці. Він весь час шумно принохувався, ніби шукав дорогу саме за запахом.

– Тут! – гукнув він із таким щирим захватом, що я мимоволі всміхнулася у відповідь. Він реально поводився як немовля в тілі чьоткого пацанчика.

Бобік різко загальмував, а далі посунувся в найгустіші кущі, тягнучи мене за собою. Деякі з фільмів жаків, що я бачила, починалися так само. Порно також, але поки що наш із Бобом сценарій більше нагадував горор. Для героїні порно мені бракувало цицьок та харизми. А от для першої безіменної жертви, з якої розпочинається фільм про маніяка, я мала якраз підходящий типаж. Боб трощив лисі гілочки й здіймав угору старезне листя, прокладаючи нам дорогу до якоїсь присадкуватої темної споруди, що найбільше нагадувала закинуту громадську вбиральню.

Навіть не пам'ятаю, щоб така була в парку. Я не змінила район після невдалої спроби самогубства, не уникала того місця – навпаки, навідувалася досить часто. Ніби щось мене тягнуло сюди знову і знову. Тікати кудись, скажімо, на які-небудь Позняки, було безсенсовно: розорилася б на таксі. Крім того, на зйомну хату в гарненьких і безликих новобудовах на Позняках я не заробляла. Будьмо чесними: я не заробляла ні на що, крім убогої кімнатки в глибині Дорогожичів у домі, повному мурах і дивних сусідів.

– Тут у мене ничка! – з гордістю доповів Бобік, упав навколішки й почав розгрібати листя. Чистий тобі собацюра. Щось вхопив, тицьнув мені під носа. У ніздрі вдарив гнилий, неприємний запах. Я закашлялася й на решті впустила бісів стаканчик з чаєм. Витягла телефон, підсвітила. І не впізнала те, що побачила.

– Ти ж голодна, га? Будеш?

Боб простягнув мені зогнилий шмат м'яса, з якого стирчала кістка. Завелика, щоб належати голубу, курці, коту чи навіть більшості собак. Боже, будь ласка,

нехай це буде гігантський кіт, бо я собачниця. Боб сунув шмат мені майже в обличчя, я судомно вдихнула – і це була велика помилка.

Стало темно і тихо. Звуки й запахи зникли й повернулися, як мені здалося, геть не скоро.

Першим був голос – не Боба, не з таким сильним акцентом, але теж москальський:

– Я тобі казав?! Я тобі скільки казав не гратися з людьми?

– Та шариш, вона не людина, вона морок!

Та що в біса таке той «морок»? Кінець кінцем до тями мене привело відчуття, що я страшенно змерзла, і я зрозуміла, що лежу на землі. А коли ледь розліпила очі, то побачила, що обабіч від мене на кортанах сидять Боб і, вочевидь, ще один не менш чьоткий пацик.

– Та вона зі мною базарила!

– Як?

– Ось так! Ротом! Бла-бла-бла!

Другий хлопець скривився так виразно, ніби його обличчя було з пластиліну, мотнув головою, і рух супроводило гучне брязкання – він увесь був завішаний ланцюжками. Модний чьоткий пацик.

– Ти дебіл. Їж давай, якщо вже притяг.

– В сенсі? – нарешті втрутилася я. – Що значить «їж»?

Боб видав незрозумілий звук: чи то засміявся, чи то загавкав. А от його друг різко сіпнувся, не втримав рівновагу й гепнувся на землю. Його численні прикраси сумно брязнули. Що ж, не такий вже й чьоткий, раз не всидів на кортанах.

– А я ж тобі про шо! – прохрипів Боб, невдало імітуючи інтонації другого хлопця.

– Ти реально морок? – видихнув той, не поспішаючи підводитися. Збоку ми виглядали як сучасна версія якогось «Сніданку на траві»: я лежу собі, Боб на кортанах, хлопець сидить. Не вистачає тільки когось четвертого голяка – ну, і ще вінішка.

– Ні, я Оксана.

– Сева, – машинально відповів хлопець. «Є» в імені так різонуло мені слух, що я вирішила уточнити:

– А повне ім'я як? Всеволод?

– Артур.

Гаразд: це найдивніша розмова в моєму житті. Вона перевершила навіть єдину бесіду з психіатром і міні монологи про те, що вже час заводити діточок.

– Дійшло! – раптом вигукнув Сева-Артур і ляснув себе по лобі долонею. Після неї на лоб приземлився власний масивний браслет, і Сева-Артур зашипів.

– До мене ні, – додав Боб.

– І до мене!

– Так вона просто недавно не-вмерла й ще не шарить! Вкурили!

– А-а.

– Ні.

– А тебе бачать інші люди? – гнів своєї Сева-Артур.

– Ну та ясно. Інакше як я ходила б на роботу? Як зняла б хату? Як купила б нам напої в «Аромі»?

Звісно, не найвагоміші аргументи, але від стресу мені не спало на думку нічого іншого, окрім як зайвий раз нагадати, що Боб – не джентльмен.

– А ти нас бачиш? Чи тільки чуєш? А мене бачиш? Чи тільки Бобіка? – Сева-Артур торохкотів, як кулет. Із кожним новим реченням він підвищував голос:

ім'я Боба взагалі ледь не викрикнув. У відповідь той геть по-собачому вищирив зуби й рикнув. Якби він все ж виявився репером, йому варто було б назватися Боб Доґ.

– Бачу. Чую.

– Ага.

Сева (чи то все ж Артур) завмер, напрочуд сильно, аж карикатурно звівши брови й насупившись. Мабуть, думав. Поки він страждав, я так-сяк спромоглася підвестися. Бобік підірвався слідом, прийохався до мене:

– Сева, а пахне вона взагалі норм! Як людина!

– Глохни.

Артур (чи то Сева) лиш відмахнувся від нього й далі мовчки супився. Раптом я зрозуміла, що довкола так тихо, як ніколи не було в парку поруч із вулицею Теліги, цим філіалом пекла на землі. Може, це сон? А може, побічка від антидепресантів?

Сева витяг з кишені сигарети, підкурив, смачно затягнувся, передав Бобу. Мені не запропонували: я спершу не образилась, а потім подумала, що насправді в такій ситуації не відмовилася б від сигарети.

Я машинально схопилася за телефон, свайпнула нескінченні сповіщення про нескінченні нові повідомлення в нескінченних робочих чатах і бездумно втупилася в цифри «23:23» на екрані. Єдине, чого хотілося, – прийти до тями на своєму рипучому незручному дивані й піти на кухню по водичку, дорогою лякаючи мурах. Ну, і ще, можливо, не з'їхати з глузду.

З моменту, як ми з Бобом зайшли в «Арома Каву», не минуло й пів години, а я вже ладна була дзвонити на гарячу лінію довіри й прохати про невідкладну психіатричну допомогу.

Сева і Боб смачно затягувалися, секунди складалися у хвилини, очікування ставало дедалі нестерпнішим. І рівно в той момент, коли я вирішила йти собі геть, Сева (досить уже звати його Артуром) промовив:

– А у тебе хата є? Зйомна? Тут десть?

І як це він здогадався? Хіба я схожа на людину, яка винаймає вбиту хату на Дорогожичах, а не на розкішну жінку, яка заробила на студію в новенькому закритому ЖК?

Машинально я спершу кивнула й тільки потім подумала, що варто було б промовчати. Навряд мій прищелепкуватий сусід, що косить під вікінга, врятує мене від цих двох маніяків. Більше шансів, що мама з тіткою примчать аж зі Славутича – і то невідомо, рятуватимуть вони мене чи засватають за когось із цих тіпів.

– Охуєзно! – прокоментував Боб. – А у нас тіки склеп.

– Який іще склеп?

Боб махнув рукою в бік будівлі, яку я охрестила закинутою громадською вбиральнею.

– Ви тут живете?

– Ну, як живемо! – раптом розсміявся Сева. Боб відповів йому черговим хрипким гавканням: Сева буквально склався навпіл, ланцюжки й браслети задзеленчали. Лише віддихавшись, він зумів вичавити з себе:

– Ляпнеш таке! «Живемо»! Ти не в курсі, що ми всі немертві?

– Не мертві? Чи немертві? Це як?

Це було навіть дивніше, ніж коли він представився спершу Севою, а потім Артуром. У хлопця точно якась криза ідентичності.

Сева мотнув головою, явно не розуміючи, про що я перепитую. Натомість Боб гордо пояснив:

– Це він немертвий, а я – наполовину! На іншу половину я нелюдь!

– Заглохни!

Сева вліпив йому запотилничник:

– Ти піди ще всім Древнім себе спали!

Від кількості нових дивних імен і понять у мене запаморочилося в голові. Та й узагалі, мені вже давно час випити пігулки й лягати спати. Лікар звелів мені щодня побільше гуляти, особливо перед сном, щоб якось прийти до тями, – але конкретно ця прогулянка аж ніяк не заспокоювала. Намагаючись звучати впевнено й переконливо, як на найсерйозніших робочих презентаціях, я промовила:

– Так, хлопці, все, досить. Було дуже приємно познайомитися, але мені час додому.

– Так ми з тобою! – тут-таки підхопив Боб. – Ти ж тепер наш морок!

– А ванна в тебе як, є? Норм ванна? – додав Сева.

– Є, але до чого тут...

Боб і Сева підхопили мене під лікті, майже відірвали від землі й помчали крізь кущі.

– Сорян, – пропихтів Сева на ходу, – шариш, ми з Москви не тусили в справжніх хатах!

– Я мушу тобі співчувати?

Явно не розуміючи ні питання, ні природи сарказму, Боб відповів:

– Ага.

Найгірше було те, що ідея запросити їх обох додому не видавалася мені аж такою поганою. По-перше,

відтоді, як я переїхала, до мене жодного разу ніхто не приходив у гості. Я комплексувала: мій сусід ще той мамкин тусовщик. По-друге, вдома я була б точно в більшій безпеці, ніж у порожньому парку. План вимальовувався надійний, як той самий швейцарський годинник: запросити обох до кімнати, якось відволікти, а тоді вискочити та закрити їх усередині. Єдиною перевагою моєї стрьомної зйомної кімнати були двері, що зачинялися на ключ. А коли Боб і Сева будуть надійно замкнені всередині, я зможу викликати поліцію.

Тим часом два ідіоти з шаленою швидкістю рухалися в протилежному від моєї хати напрямку, тому я вигукнула:

– Стоп!

Жодної реакції. Засмикалася, але вони геть не зважали. А що як мій план не подіє? Що як вони мене зараз вб'ють у найближчих куцах? Лементувати не було сенсу – в парку навряд зараз хтось був, а якби й був, то якийсь самотній собачник чи балакучий алкаш мені б не допомогли. Тоді я наважилася гаркнути:

– Дебіли, та ви не туди прете! Хочеш у ванну, Сев? То розвертайся!

Хлопці спершу завмерли, а потім і справді розвернулися. Але з місця не рушили – мабуть, їм тільки зараз дійшло, що вони не знають, куди саме йти.

– Та поставте ж мене, я покажу дорогу. Підемо спокійно. Можемо ще дорогою зайти в «Форус», купимо поїсти.

Будемо вважати, що я влаштовую пізню вечірку для друзів. Для дуже дивних друзів. Але, враховуючи, що я не спілкуюся ні з ким, крім однієї однокласниці, не варто перебирати харчами.

Боб і Сева переглянулися і знов заржали.

– Що? Що смішного? Я теж не в захваті від «Фори», але ж я не в «АТБ» вас веду. І на районі все одно немає «Сільпо».

– Ти реально не шариш за немертвих? – спитав Сева, і вони мене нарешті відпустили.

– Дійшло, – пробурчала я, відчуваючи водночас і ніяковість, і щось на кшталт розчарування. Занадто довго я проводила вечори геть сама, втупившись в телефон. І ніхто мене нікуди не тягнув.

– Але нас бачиш?

– Та бачу, скільки ще разів казати? Зробимо так: я запрошую вас у гості. А ви натомість мені нормально, людською мовою, послідовно розказуєте геть усе.

Мабуть, про людську мову то вже було занадто оптимістично. Однак ми майже без пригод дісталися дому. Щоправда, щойно ми вийшли з парку, хлопці принишкли, Сева спробував зіщулитися, але з його зростом спроба вийшла марною. На перехресті Теліги з Ілленка хлопці чогось застрягли й почали дивно Perezиратися.

– Нема нічого? – видихнув Бобік. Сева ще трошки покрутив головою й вирік:

– Нема! Тихо, взагалі тихо! Офігіті!

Тоді обидва помчали різко, ніби пірнули у воду. Я ледве встигала за ними: кілька поворотів хлопці проскочили, доводилось їх повертати. Мені бракувало дихання, щоб насваритися на них, до того ж не полишало відчуття, ніби щось чи хтось за нами женеться. Зате в компанії цих двох таки було не страшно скоротити дорогу й пройти повз наливайку в сусідньому будинку, довкола якої вдень і вночі тусувалися місцеві

алкаші. Хлопці так добре вписалися б, що я заледве втрималася від пропозиції зайти на чарочку.

Нарешті ми дісталися мого під'їзду – і я мимоволі зраділа, що вже так пізно. Принаймні всі бабусі з ослінчика під під'їздом перемістилися по домівках. Не думаю, що вони пережили б видовище: непоказна на вигляд дамочка під тридцятку заводить до хати одразу двох – один весь у татухах, а другий виглядає як типовий гопник із пісень про «райони-квартали». Коли я поверталася додому сама й пізно, то завжди боялася підносити ключ до домофона – а раптом звідкись із куців вистрибне маніяк і проскочить за мною в під'їзд? А от тепер боятися було нічого – зі мною було аж двоє маніяків. Домофон огидно пілікнув, я відчинила двері, але хлопці чогось м'ялися на вулиці.

– Що? Що тепер не так? Я знаю, це не новий ЖК і загалом не найкращий у світі буди...

– Та ні, – відмахнувся Сева. – Фішка в тому, що ми не зможемо зайти без запрошення. У дім, де живуть люди. Немертвих має хтось запросити. Ну, а нас же ніхто не бачить, шариш?

– І тому ти стільки часу не був у ванні?

– Ага.

У нього навіть голос змінився: прозвучав якимось сумно, тихо. До того він ледь не горлав, ніби переймався, що співбесідник не розчує. Це думки про ванну його так розчулили?

– Ну добре, от, запрошую. Заходьте. Почувайтесь як удома. Ліфта немає, вже вибачайте. Поверх четвертий.

Боб пробурмотів щось схоже на «хто останній – лох», і вони з Севєю кинулися догори наввипередки.

Цікаво, по скільки їм років насправді: поводяться, як школото.

Я захекалась, доки наздогнала їх. Цікаво, що скаже мій сусід? Може, здогадається сам викликати поліцію? Може, треба було йому завчасно написати? «Привіт, виклич, будь ласка, поліцію, а ще туалетки купи», якось так. Та ні, у нас були не настільки дружні стосунки. Точніше, взагалі ніяких стосунків. Все, що я про нього знала – що його звати Діма, він хоче бути вікінгом і в справах сердечних не перебірливий. Ледь не щосуботи я стикалася у ванні з черговою безіменною дівчиною, а деякі з них цупили в мене кремчики. Можна буде запропонувати Севі стирити в сусіда гель для гоління на знак помсти.

Щойно я відчинила двері, як вікінг визирнув із кухні. Був у нього один неймовірний талантик: щоразу, коли він потрапляв у моє поле зору, він щось готував. Я виходжу зранку по водичку – а він уже смажить млинці чи оладки. Я повертаюся з роботи – а на плиті деруни чи котлети. Іноді мені здавалося, що протягом десяти годин, доки мене нема в хаті, сусід просто смажив усе поспіль, до чого міг дотягнутися.

– Ти не читаєш мої повідомлення?

– Привіт.

Добре, що я не написала йому про поліцію.

Я не обирала сусіда, як і цю хату. Мені просто треба було якомога швидше з'їхати від колишнього і знайти житло максимум за чотири тисячі, тож я опинилася тут. У вбитій двущі в компанії мураха та чувака на ім'я Діма, який вважав себе вікінгом і був скрізь підписаний як Бйорн. Окрім кулінарного таланту,

Діма-Бйорн мав ще один – наполягати на прибиранні по черзі. Унітаз сусід вважав за потрібне мити частіше, ніж я ним користувалася. А ще Бйорн не визнавав жодних мийних засобів, окрім соди.

Боб і Сева протиснулися повз мене і зайняли весь наш захарашений коридор, але Бйорн не звернув на них жоднісінької уваги. Невже його так хвилював графік прибирання? Чи, може, через його схильність водити сюди випадкових партнерок приведені мною посеред ночі два придурки в коридорі його не дивували?

- Коли ти прибереш кухню?
- Вибач, завтра – обов'язково!
- Ти це казала вчора.
- Добре, звісно, я...

А що я? Що мені робити? Знов вибачатися? Прибирати кухню не мало сенсу – лінолеум, який поклали, мабуть, ще в найкращі роки радянського союзу, ніколи не вдавалося відмити до пуття, тим паче содою. Він однаково лишався липким і гидким. Коли я вперше прийшла сюди на огляд кімнати, то мусила зняти кросівки й зайти всередину в білих шкарпетках. Вийшла – й викинула їх.

- У ванній волосся.

Я прикусила язик, щоб не сказати, що, певно, то його – як і належить порядному вікінгу, Бйорн міг похвалитися хвостом, куди довшим за мій. Бороду теж мав годящу: я щоранку виймала волосини з тих своїх кремчиків, які не поцупили його дівки.

- Добре.

Сева заржав, знов склався навпіл і його маківка опинилася під носом у Бйорна, але той лишився

незворушним. Ніби взагалі не чув ані реготу, ані дзеленчання Севиних прикрас, ні шумного Бобового принохування. Я пригадала події вчорашнього вечора, й мене осяяло: він *справді* їх не бачив. Я не повірила б, що Бйорн проігнорував би татуйованого хлопця, який обнюхує його курточки на вішаку. Свої речі я далекоглядно ховала в кімнату, бо інакше вони всі просмерділися б дереунами й котлетками.

А от Боба, судячи з того, як він почав облизуватися, запах смаженини лише потішив.

Я не змогла придумати ніякої ввічливої фрази, щоб закінчити розмову з сусідом, а відчинити двері в кімнату мені заважав Сева, який все ще трясся від сміху.

– Посунься! – прошипіла я. Сева не второпав, зате Бйорн образився:

– Що? Ми про все домовилися на березі...

– Та я не тобі. Вибач! Справді, вибач! Завтра все вирішу!

Коли я ще дивилася кімнату, Бйорн викотив такий довгий список вимог, що я не запам'ятала й третини. Найбільша іронія полягала в тому, що він навіть не був власником, однак заїхав першим і тому поводився не як вікінг, а як пихатий лендлорд. Зате кімната вартувала три п'ятсот, тому я була змушена погодитися на позмінні прибирання спільних територій, безкінечні закупи соди й бозна на що ще. Тож тепер за кожної нагоди сусід заводив пісню, що ми про все домовилися. Зрештою я так-сяк відіпхнула Севу й відчинила двері до себе, ледь не прибивши його. Боб пірнув у кімнату першим, Сева слідом, а я, намагаючись не панікувати й не тікати від Бйорна, пробурмотіла ще

кілька вибачень і тільки тоді зачинила за собою двері. Я навіть не одразу зрозуміла, що зачинила сама себе разом із двома потенційними маніяками, бо аж так сильно злякалася конфлікту через прибирання.

Накотила втома, й мене аж хитнуло. Я не мала сил розбиратися з Бйорном, я не мала сил розбиратися ні з чим. Чесно кажучи, якщо ці хлопці мене зараз вб'ють – це буде не так уже й погано. Може, Бйорна навіть посадять замість них. Хай у тюрмі все з содою мие!

Я сперлася на стіну, щоб не впасти, покліпала й озирнулася, ніби вперше наважившись до пуття розгледіти власну кімнату. Її наче спланував не надто розумний архітектор: вузька і довга, як вагон метро, з таким широким ліжком, що проходу майже не лишалося, а на додачу – з рипучою старою шафою і доісторичним трюмо з темним, пошкрябаним дзеркалом, у якому неможливо було себе роздивитися. Втім, мене таке дзеркало цілком влаштувало.

– Жесть, – прокоментував Боб.

– А ти шариш, що тут у тебе смерть? – спитав Сева. Враховуючи, що я щойно подумки змирилася з тим, що вони з Бобом мене порішать, – запитання навіть не прозвучало дивно.

– Що, де? Яка смерть?

– Закрий!

Сева зі швидкістю, неочікуваною для його цибатого недолугого тіла, рвонув до трюмо й закрив стулки. Ті рипнули й поповзли назад, Сева натиснув, і я гукнула:

– Не лізь! Зламаєш!

Не вистачало ще не отримати заставу за хату через потрощені меблі. Хай краще вбивають мене вже,

аніж псують майно власника. Сева спохмурнів, відійшов і пробурчав:

– Ну хоч так! Люди, ну ви взагалі...

Не пояснивши, що саме «ви взагалі», Сева підвис, розглядаючи стулки, які знов рипнули й смикнулися, ніби щось рвалося з-за них назовні.

Боб тим часом вліз на ліжко просто в чоботях. Я ніколи не вважала себе бридливою, але зараз захотілося його придушити. Все багно, яке він місив у парку, перекочувало на мій пледик. Сева відчепився від дзеркала, перехопив мій погляд, вхопив Боба за шкірку й стягнув на підлогу. Той зарепетував:

– Сорян, сорян!

– Сядь мовчки! Дістав!

Сева майже кричав, але все одно не виглядав сердитим. Нарешті при світлі я могла розгледіти його нормально – але краще б того не робила. Сева був недоладним, мав занадто рухливе обличчя, завеликі вуха, неприродно видовжені руки й ноги й весь час горбився. На додачу виявилось, що він не тільки завішаний ланцюжками й браслетами, а ще й має внизане сережками вухо. Сева виглядав як щось середнє між гопніком, піратом та новорічною ялинкою. Сприймати його всерйоз було легше в темному парку. Зрештою Сева теж всівся на ліжко й поплескав по пледу поруч із собою.

– Як мило! Запрошуєш мене на моє власне ліжко!

Сева у відповідь лише беззлобно зареготав. Цікаво, коли сусід почне грукати в стіну й вимагати тиші? Судячи з гуркоту на кухні, ще не скоро: здається, він іде на рекорд зі смаження дерунів.

Врешті-решт я всілася, намагаючись не зважати на багно, яке лишив після себе Боб.

– Ну що ж. Почнемо з початку. Бйорн тебе справді не бачить?

– Хто?

– Ну, мій сусід.

Сева знизав плечима, помовчав, а тоді додав:

– Хочеш, підемо перевіримо?

– Як?

– А я пасу? Ну, там, хочеш, вкраду щось у нього з кімнати?

Я мотнула головою. По-перше, крадіжка аж ніяк не довела б невидимість Севи, по-друге, Бйорнові зрештою остаточно урвався б терпець. Я потрапила в цю хату не з першої спроби: під час оглядин Бйорн обрав іншу потенційну сусідку, а з решти сформував чергу – так він мені сказав. Я була четвертою з чотирьох, просто всі інші відмовилися. Всі за один день.

– Слухай сюди, – вів далі Сева, – я так думаю: ти вже теж немертва. Просто зовсім мала. Пара днів, може. І талант твій – бачити крізь морок.

– Кайф, – вставив Боб.

– Кайф, ага. Ну ти ж раніше бачила...

Мій мозок досі відмовлявся осмислювати слова Севи. Однак я наважилася перебити:

– Що бачила?

– Ну, нас.

Сева замислився, почухав потилицю, знову задзенчавши браслетами, і пояснив:

– Усяких таких... як ми... ну, дивних!

Тепер я вже мусила замислитися.

– Так. Але я думала, що то малі рейвери, торчки з «Клоузера» або просто бомжі!

– Нічо не шарю, крім бомжів, – пхикнув Сева.

– А я – крім рейверів.

– Завали, Бобік, ти взагалі по життю ніфіга не шариш!

Бобік загарчав і підвівся. Не вистачало ще, щоб ці два дебіли влаштували в моїй хаті бійку! Я влізла між Севою та Бобом, які вже сунулися надавати один одному стусанів.

– Ти сиди! А ти поясни нарешті! Що таке немертві?

– Ну, вони не мертві, – зітхнув Сева. З нього, як повітря з проколотої кульки, вмить вивітрилась веселість. – І вже не живі.

– Ну клас. Стало ясніше, дякую. Типу зомбі? Чи вампіри?

– Ні, зомбі – це тупий міф. Наш міф, кстаті, фіг його знає, як він до людей потрапив. Вампіри от ближче, але теж не те.

Я подивилася спершу на нього, а потім на Боба, і тоді мене розібрав сміх:

– А ти хто, Боб? Перевертень? Я типу в «Сутінках» на мінімалках?

Джейкоб мені ще дістався нічогенький, а от із Едвардом вийшла біда – не сяє, геть не сяє. Через клятий мовний бар'єр мій блискучий жарт ніхто не зрозумів, а сміятися самій із власного дотепу було ніяково. Крім того, якщо Бйорн таки справді не бачить і не чує хлопців, то, мабуть, думає, що я тут говорю сама до себе й сама з собою сміюся. Ще вирішить, що я вже геть поїхавша, й точно виселить.

– Він, – кивнув Сева на Боба, – наша нова надія.

– Як у «Зоряних війнах»?

Ця відсилка до Севи вже дійшла. Він насупився:

– Ну, там була остання... Хоча так, якщо подумати, то він справді наша остання надія. З тих пір як не стало дяді Віті.

«Остання надія» перевернувся на спину й геть пособачому затряс руками й ногами.

– Якого ще дяді Віті?

– Механіка, баті його.

– Мертвого механіка чи звичайного? – сама не знаючи навіть уточнила я.

– Немертвого. Бобік – наполовину немертвий, наполовину нелюдь. Дядя Вітя його зробив таким. Таких не буває взагалі, це офігенно! Добролюбов каже, він надія нашого виду!

– Хто, дядя Вітя?

– Ні, дядя Вітя вмер. Тобто його втрачали. За те, що він вивів Бобіка. Древній у нас був – відстій.

Промова Севи страшенно нагадувала підручник із фізики – кожне слово окремо ніби зрозуміле, але зібрати їх до купи не виходило. Я вирішила спитати, що означало єдине справді не знайоме мені слово:

– А нелюдь у нас – це що?

Судячи за назвою, все ж перевертень.

– Так зветься домашні улюбленці немертвих, які одного разу йобу дали. І тепер йдуть на нас війною й виїдають цілі Доми!

– «Інший світ»! З Кейт Бекінсейл!

– Не бачив, – зітхнув Сева. – І ні, більше схоже на «Маскарад».

– А це що?